

## Na početku...

U godinama obilja mudar čovjek štedi, dok lakoumni i površni karakteri na to ne misle, računajući da višim prihodima ne može doći kraj i da u budućnosti može biti „samo bolje“. Pa ipak, nema ekonomskih bajki s decenijski dugim razdobljima zajamčenoga gospodarskoga rasta u suvremenom, nadasve globaliziranome svijetu. To je naučila (ili je mogla naučiti) i Hrvatska, odnosno njena politička i ekonomska elita i obični građani nakon 2008. godine.

Od te godine postalo je jasno da nas svjetska financijsko-ekonomska kriza neće mimoći, bez obzira što je to u početku nijekao tzv. politički establishment. Kriza je do sada skinula brojne maske, pogotovo one o naravi prethodnoga gospodarskoga rasta, o stvarnoj (ne)brizi politike i države za gospodarski razvoj zemlje i o razvojnoj (ne)moći hrvatskoga gospodarstva. Ona je razotkrila i brojna unutrašnja žarišta društvenih i ekonomskih sukoba, koja godinama rađaju društvenom potrošnjom bez ekonomskoga pokrića i kupovinom socijalnoga mira na račun budućih generacija.

Postoje li i gdje su ključevi za izlazak iz sadašnje ekonomske recesije i krize upravljanja zemljom? Dio (opor-bene) politike, kao i dio intelektualne javnosti, misli da ima odgovore na ta pitanja, no njihove ideje nisu za sada sastavnice bilo kakvog operativnog, novog modela gospodarskoga rasta ili pak hrvatskoga modela socijalno-tržišnoga gospodarstva u uvjetima krize. *Stjecajem okolnosti naš je istraživački tim temi krize prišao iz jedne druge, socioekonomske perspektive, prateći djelovanje krize na poduzeća u metaloprerađivačkoj i drvoprerađivačkoj industriji. Zanimalo nas je, prije svega, kojim se strategijama poduzeća u te dvije industrije bore s posljedicama krize i koje su pouke njihove borbe sa sadašnjom krizom za ostale sudionike političkoga, gospodarskoga i intelektualnoga života u zemlji.* Tome smo cilju prilagodili raspoložive hipoteze, prikupljeni empirijski materijal, korištenu sekundarnu građu i u ovoj knjizi prikupljene radove. Koliko smo u tome uspjeli? O tome neka sude čitatelji, osobito onaj dio stručne javnosti koji nove ideje o post-kriznoj praksi nastoji temeljiti i na svježim podacima iz svijeta oko nas, pa tako i iz rukovodne i tržišne prakse poduzeća iz ove dvije važne industrijske grane.

Koristim također ovu priliku da se još jednom *iskreno zahvalim Uredu Zaklade Konrada Adenauera u Zagrebu što je financijski pomogao ovaj projekt, kao i Institutu Ivo Pilar te Hrvatskoj gospodarskoj komori što su, svatko na svoj način, pripomogli da njegov rezultat - ova studija - ugleda svijetlo dana.*

Drago Čengić